

Colombiaan Ivan Lamilla en echtgenote over
eindejaarsviering in Sint-Michiels

Kerst bij een koffieproever

■ **BRUGGE** – Een levensgrote pop met explosieven, bruine pudding, gele lingerie, een levensechte stal. In Sint-Michiels is een Colombiaanse familie sinds begin december in de weer met een exotische jaarwissel. Vermaard koffieproever Ivan Lamilla van Seabridge, een duurzame opslagplaats voor groene koffie in Zeebrugge, verhuisde nog maar pas met vrouw, dochtertje en hond naar België.

DOOR FRANK NEYTS EN
ANNE DE GRAAF

Het verhaal van Ivan Lamilla (46), vrouw Soccoro en dochtertje Luciana leest als een sprookje. Toen de Colombiaan twaalf jaar geleden als rijstbouwer startte in de buurt van de zuid-westelijk gelegen stad Huila, leek hij klaar voor een leven op het platteland. Maar al snel werd duidelijk dat er voor Ivan een andere toekomst was weggelegd: koffieproever worden in de labo's van het FNC, de Nationale Federatie van Colombiaanse koffieboeren (die 500.000 boerenfamilies omkadert, ndr).

In twee jaar werkte Ivan zich op tot de nummer twee van het internationaal geaccrediteerde kwaliteitslaboratorium. "Het proeven van groene koffie is een precisievak. Niet alleen de smaak telt, ook de grootte, de kleur, en, ja, de geur." (glundert) "Ik had blijkbaar een neus voor kwaliteit. Na drie jaar controleerde ik de koffie voor 's werelds grootste merken. Een prachtige leerschool: een Italiaan wil immers een andere variëteit en/of kwaliteit dan een Amerikaan of een Japanner", zegt hij.

Cultuurschok

Zo snel als hij van het platteland verdwenen was, zo snel raakte Ivans toptalent ook over de grenzen bekend.

De proever wrijft zijn ogen uit. "Ik geloof het zelf nog niet: plots rinkelde de telefoon in het koffie-lab in Bogota. Het bleek een jongedame te zijn, werkzaam bij Seabridge, de duurzame koffie-opslagplaats voor groene koffie in Zeebrugge. Of ik interesse had voor een verkennend gesprek, in België."

"Medio april 2011 zat ik op het vliegtuig richting Antwerpen, waar het koffiehandelshuis Efico, een zuster van Seabridge, gevestigd is. De volgende dag reisden we al naar Zeebrugge, voor een

Ivan Lamilla met vrouw Soccoro, dochtertje Luciana en Malthazer Luna op de koets: "Het was een betoverende cultuurschok. De oude architectuur, maar ook de organisatie van de samenleving. Ook die stilte, zonder toeters in het verkeer." (Foto ADG)

bezoek aan het indrukwekkende laboratorium van Seabridge. Nadien zagen we Brugge, mogelijk mijn nieuwe, toekomstige woonplaats." (ontroerd) "Het was een betoverende cultuurschok. De oude architectuur, maar ook de organisatie van de samenleving. Ook die stilte, zonder toeters in het verkeer. Westelingen rijden anders dan Latino's."

Tiptop

Ook de werkomgeving bleek anders. "Hypermoderne installaties

"WE HEBBEN ONZE KLEINE LUCIANA MOETEN DOEN GELOVEN IN SINTERKLAAS"

in de opslagplaats, constante temperaturen, alles tiptop." (aarzelt) "Al moest ik wel wennen aan de gereserveerdheid van de collega's. Ik wilde het eerst laten bezinken, bespreken met mijn vrouw, aan de andere kant van de Atlantische Oceaan."

Toen enkele maanden later enkele leden van de directie van Seabridge Ivan in Colombia door de plantages begeleidden, volgde uiteindelijk de ontmoeting met Soccoro, Ivans vrouw. Ze was snel gewonnen voor het idee.

Ivan: "Enkele maanden later reisden we samen naar België. Toen Soccoro Brugge zag, was de kogel door de kerk. Wij zijn in Bogota tien miljoen mensen gewend. Hier in de Brugse straten is alles

vredig, daar houden we toch zo van. En: we mochten leven in de mooiste stad van Europa, Unesco-erfgoed nog wel." Eenmaal terug in Bogota begon het gezin aan het papierwerk. "Maar liefst vijftigendertig documenten moesten ingevuld. We raadpleegden de dokter op de Belgische ambassade, het diende immers perfect te kloppen met jullie sociale zekerheid."

Hond in eerste klasse

Zes maanden later arriveerde de verzegelde container van de Lamilla's, zij waren al drie maanden in België. "Bij aankomst moesten al onze spullen door de scanner, omdat de container uit Colombia kwam." (grinnikt) "Wij waren clean."

Eén groot gemis echter: Luna, de witharige Malthazer van het gezin. "Die bleek immers net zoveel documenten nodig te hebben als wij, ze diende zelfs op hondsdelheid getest in de States. Drie maanden later - mijn vrouw ging stuk van verdriet - vloog ze met de Belgische consul mee naar hier, in eerste klasse!"

Verlichte nacht

Na acht bewogen maanden, talloze inburgeringslessen en cursussen Nederlands, staan er nu Colombiaans-Vlaamse eindejaarsdagen voor de deur. Ivan (resoluut): "We hebben onze dochter moeten doen geloven in Sinterklaas. Dat leerde ze in de crèche... Bij ons is het op 7 december *la noche de las velitas*, de 'verlichte nacht' of 'nacht van de kaarsjes'." Soccoro: "Om de burens in Sint-Michiels niet te choqueren hebben

we de kaarsjes maar achterin de tuin aangestoken. In Colombia zetten ze de hele stoep vol. In sommige regio's worden precies 7 kaarsen om 2 uur 's nachts buiten-gezet. De hele stad fonkelt als een sterrenhemel, ter ere van de heilige maagd Maria."

Kerststal

De Colombiaanse kerstbeleving blijkt een mix van Spaanse katholieke, Colombiaanse en Indiaanse tradities. "Na de nacht van de kaarsjes is het tijd voor de opbouw van de *Pesebre*, de typisch

"ONZE VROUWEN DRAGEN OP OUDEJAARSVOND KNALGEEL ONDERGOED"

Colombiaanse kerststal, net iets groter dan die van jullie." "Natuurlijk zijn Jezus, Jozef en Maria dé hoofdpersonages, maar wij hechten ook veel waarde aan de dieren. Daarbij hoort de - met ons mee geëmigreerde - kerstboom, ballen en slingers. Colombianen houden niet van echte bomen, al was het maar omdat er zo weinig naaldbomen voorkomen in ons land."

Heupwiegen

Sinds 16 december is Soccoro niet meer van achter haar fornuis weg te slaan. Het ruikt in de keuken naar vers deeg en kruiden, overal branden er lichtjes. De gezelligheid is tastbaar. "Ik maak de *banuelos*, kleine kaasbolletjes, en

bruine pudding, *natilla*. Wij bouden van Christus, maar ook van lekker eten op zijn tijd, met een stevige aguardiente (sterke drank, ndr). Kerst is ook het beste alibi voor een goed feest." Ze heupwiegt en schatert. "Met dans, salsa, omhelzingen, gezang, alles erop en eraan."

Op kerstavond zit de familie samen en wacht ze op *el niño Dios*, de geboorte van de zoon van God. In de eerste plaats de kleine Luciana die naar de boom huppelt. Soccoro knipoogt. "Ze weet dat het pakjestijd is."

Dan komt de jaarwissel, tijd voor het bijgeloof. Ivan: "Geen voodoo hoor, maar we verbranden ritueel de slechte herinneringen, met een mensgrote pop die we vol vuurwerk proppen. We laten *el Anoviejo* - de menspop heet 'Oude Jaar' - op straat ontploffen, waarna we tot laat in de nacht de miserie en de slechte herinneringen van het vorige jaar wegdansen."

Er blijkt nog iets te zijn. Ivan (verlegen): "Onze vrouwen dragen op oudejaarsavond knalgeel ondergoed voor geluk, schoonheid en vruchtbaarheid." En wie op reis wil, moet met zijn valies twee keer rondjes lopen rond het huis. "Voor mij is die wens al uitgekomen. Ik mag straks voor Seabridge als koffieproever naar Guatemala, om nog andere koffies te leren kennen, zoals alle nieuwe variëteiten die ik ontdekte in België: koffie uit Kameroen, Ethiopië, India, Brazilië...Het is eigenlijk al maanden feest voor mijn papillen." Ivans ogen glinsteren. "Nee, ik wil het jaar 2012 niet vergeten. Mijn wensen zijn uitgekomen."